



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 177/08-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., B., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tpo 46/2007 z 22. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2008 doručená sťažnosť J. M., B., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tpo 46/2007 z 22. novembra 2007.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

„Sťažovateľ je trestne stíhaný na základe uznesenia vyšetrovateľa OR PZ v Trnave, č. k. ORP-1286/OVK-TT-2007Od zo dňa 9. 11. 2007 pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. d) Tr. zák. na skutkovom základe uvedenom vo výrokovvej časti uznesenia. (...)

Sťažovateľ je vo väzbe, do ktorej bol vzatý uznesením Okresného súdu v Trnave č. k. Tp 167/07 zo dňa 11. 11. 2006 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť podaním zo dňa 12. 11. 2007, doručeným v tento deň Okresnému súdu v Trnave.

O sťažnosti sťažovateľa rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 6 Tpo 46/2007 zo dňa 22. 11. 2007 tak, že ju zamietol, rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené dňa 10. 12. 2007.

V tomto rozhodnutí sa Krajský súd v Trnave nezaoberal písomnými dôvodmi sťažnosti sťažovateľa a neurobil tak ani Okresný súd v Trnave vo svojom rozhodnutí o vzatí do väzby, hoci sťažovateľ už v štádiu pred rozhodovaním o väzbe pred sudcom Okresného súdu v Trnave predložil svoju obranu písomne podaním zo dňa 11. 11. 2007. (...)

Podľa názoru sťažovateľa porušil Krajský súd v Trnave pri rozhodovaní o väzbe článok 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky. (...)

Sťažovateľ sa ďalej domnieva, že v tomto konaní bol porušený aj článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (...) Takto došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu (aj porušenie článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd).

V tejto súvislosti bol porušený tiež článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb. a tým základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

Sťažovateľ svoju sťažnosť proti rozhodnutiu o väzbe odôvodnil a uviedol všetky skutočnosti, ktoré považoval za nezákonné.

Krajský súd v Trnave sa nimi nezaoberal, s argumentáciou sťažovateľa sa nevysporiadal, jeho rozhodnutie je arbitrárne, tento súd vo svojom rozhodnutí dokonca uviedol nepravdu, že sťažovateľ svoju sťažnosť bližšie neodôvodnil. Sťažovateľ pritom obranu uvádzal písomne aj pred rozhodnutím o vzatí do väzby Okresným súdom v Trnave a na nej zotrval aj pri odôvodnení sťažnosti. (...)

Ak odôvodnenie rozhodnutia o vzatí do väzby neobsahuje vysporiadanie sa s obranou sťažovateľa v jej základe poukazujúcim na nezákonnosť, sú právne závery súdu porušením ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní, preto je potrebné takéto rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny, ako i s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd .

Sťažovateľ poukazuje napr. na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 135/04-38 zo dňa 10. júna 2004. (...)“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„Konaním Krajského súdu v Trnave o žiadosti o prepustení z väzby sťažovateľa, v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Krajskom súde v Trnave pod č. k. 6 Tpo 46/2007 v súvislosti s rozhodnutím tohto súdu zo dňa 22. 11. 2007, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ďalej došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 6 Tpo 46/2007 zo dňa 22. 11. 2007 sa zrušuje.

Sťažovateľ (...) náhradu trov konania si uplatňuje v súlade s vyhl. č. 655/2004 Z. z. za 2 úkony právnej pomoci (á 3 176 Sk + 190 Sk x 2 = 6 732 Sk). (...)“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o krajský súd rozhodujúci o zákonnosti väzby) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

Podstatou námietok sťažovateľa bolo tvrdenie, že uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 46/2007 z 22. novembra 2007 došlo k porušeniu jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z dôvodu, že krajský súd vzatie sťažovateľa do väzby dostatočne neodôvodnil, pričom zároveň nereagoval na jeho námietky obsiahnuté v sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 167/07 z 11. novembra 2007, ktorým bola na sťažovateľa uvalená preventívna väzba podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností ústavný súd zistil, že na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. Tp 167/07 z 11. novembra 2007 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu sťažovateľ „*pri výsluchu pred sudkyňou pre prípravné konanie využil svoje právo a odmietol sa vyjadriť*“. Okresný súd tak pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa vychádzal z návrhu prokurátorky, pripojeného vyšetrovacieho súpisu, ako aj zo zistenia, že sťažovateľ je za obdobnú trestnú činnosť stíhaný aj v rámci konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 T 59/2007.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 12. novembra 2007 sťažnosť, ktorú v podstate odôvodnil tým, že jeho vzatiu do väzby predchádzalo vznesenie obvinenia, ku ktorému podľa jeho názoru došlo na základe nezákonne a protiústavne vykonaných dôkazov. Apeloval predovšetkým na nepreskúmateľnosť príkazu na domovú prehliadku a na nezákonnosť jej vykonania. Podľa jeho názoru tieto skutočnosti vylučujú dôvodnosť väzby, pričom zároveň uviedol, že takto predstretými argumentmi sa okresný súd vôbec nezaoberal.

O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tpo 46/2007 z 22. novembra 2007 tak, že ju zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd stručne uviedol obsah napadnutého uznesenia a zároveň konštatoval: „*Proti tomuto uzneseniu si podal obvinený v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú zahlásil do zápisnice o svojom výsluchu pred sudkyňou pre prípravné konanie a ktorú bližšie neodôvodnil.*“ Na základe podanej sťažnosti krajský súd preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu okrem iného vyplýva:

„*Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd zistil, že proti obvinenému J. M. bolo (...) vznesené obvinenie pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c), d) Tr. zák. (...).*

Vznesením obvinenia je daná formálna podmienka jeho väzby v zmysle § 71 ods. 1 Tr. por. (...)

Z obsahu spisového materiálu a to z pripojeného spisu odvolací súd zistil, že obvinený J. M. je v súčasnej dobe trestne stíhaný na Okresnom súde Trnava sp. zn. 7 T 59/2007 pre obdobnú trestnú činnosť a to pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c) d) Tr. zák. Vzhľadom na to, že obvinený sa opakovane dopustil tej istej trestnej činnosti je u neho daný dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. t. j., že je daná dôvodná obava, že v prípade ponechania na slobode by pokračoval v páchaní tejto trestnej činnosti. (...)“

S prihliadnutím na svoju doterajšiu rozhodovaciu činnosť (napr. III. ÚS 277/07, II. ÚS 131/08) ústavný súd zastáva názor, že ak ide o vzťah ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy upravujúceho základné právo na súdnu ochranu a ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúceho sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, treba vychádzať z toho, že čl. 17 ústavy zahŕňa hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny o práve na súdnu ochranu.

Ústavný súd zároveň uvádza, že ak sťažovateľ namieta rozhodnutie krajského súdu týkajúce sa zákonnosti jeho väzby z hľadiska nedodržania princípov spravodlivého procesu zakotveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, prípadné nedostatky tohto rozhodnutia by bolo relevantné hodnotiť z hľadiska čl. 5 dohovoru, pretože tento článok garantujúci jednotlivcovi právo na slobodu a bezpečnosť predstavuje prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu, predmetom ktorého je preskúmavanie zákonnosti väzby, než vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05).

Ústavný súd rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok De Wilde et al v. Belgicko z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77, etc).

Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 46/2007 z 22. novembra 2007 a namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol aj zvyšnú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy označeným rozhodnutím krajského súdu.

V citovaných ustanoveniach týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (pozri napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 135/04).

Ústavný súd konštatuje, že z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (III. ÚS 271/07).

Porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy sťažovateľ videl v tom, že krajský súd sa pri posudzovaní zákonnosti väzby vôbec nezaoberal jeho tvrdeniami

obsiahnutými v sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu a podľa jeho názoru dokonca krajský súd „*uviedol nepravdu*“, keď v odôvodnení konštatoval, že sťažovateľ túto sťažnosť bližšie neodôvodnil. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 135/04 z 10. júna 2004.

Vychádzajúc z týchto argumentov sťažovateľa a po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia ústavný súd zastáva názor, že vzhľadom na počiatkové štádium trestného konania, keď inštitút väzby má veľký význam, a vzhľadom na dôvody, ktorými krajský súd prezentoval opodstatnenosť väzby, treba toto rozhodnutie považovať za legitímne. Ústavný súd sa totiž nedomnieva, aby tým, že krajský súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že sťažovateľ svoju sťažnosť bližšie neodôvodnil, hoci sťažovateľ je toho názoru, že svoje argumenty proti väzbe riadne predstrel, išlo o taký nedostatok rozhodnutia, ktorý by znamenal porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu. Je síce pravdou, že krajský súd v odôvodnení rozhodnutia bližšie nešpecifikoval sťažovateľove námietky proti väzbe, ale zároveň treba poukázať na to, že formulácia krajského súdu v znení „*bližšie neodôvodnil*“ nenavodzuje dojem, že by sťažovateľ svoje argumenty vôbec nepredstrel a ani dojem, že by sa krajský súd nimi vôbec nezaoberal (odlišná situácia ako v prípade nálezu III. ÚS 135/04).

Sťažovateľ nezákonnosť svojej väzby odôvodňoval nepreskúmateľnosťou príkazu na domovú prehliadku, ako aj jej nezákonným vykonaním. Sťažovateľ teda spochybnil zákonnosť vykonania dôkazov, ktoré boli podkladom na rozhodnutie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia. V tejto súvislosti však ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že na uvalenie preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] postačuje vyššia pravdepodobnosť dôvodnosti podozrenia zo spáchania skutku vykazujúceho znaky trestného činu, vznesené obvinenie konkrétnej osobe a dôvodná obava z toho, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. To znamená, že pre zákonnosť a ústavnosť väzby postačuje splnenie týchto predpokladov, a to hlavne v štádiu krátko po začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. V tejto súvislosti zároveň treba poukázať na rozdiel medzi predpokladmi opodstatňujúcimi uvalenie väzby a samotným rozhodnutím

súdu o vine, ktoré je výrazne podmienené zákonnosťou získania a vykonania dôkazov. V tomto svetle je potrebné chápať aj rozhodnutie krajského súdu o neprijatí argumentov sťažovateľa predostretých proti jeho väzbe.

Vo vzťahu k tvrdeniam, ktoré krajský súd prezentoval ako dôvody svedčiace v prospech uvalenia väzby, ústavný súd poznamenáva, že charakter a závažnosť trestnej činnosti [v prípade sťažovateľa ide o obvinenie zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c) a d) Trestného zákona] má pri počiatočnom rozhodovaní súdu o zákonnosti väzby výrazný vplyv a práve argument krajského súdu opodstatňujúci väzbu z dôvodu, že proti sťažovateľovi sa už vedie trestné stíhanie za obdobný skutok, teda že sťažovateľ sa opakovane dopustil obdobnej trestnej činnosti, považuje ústavný súd za logický a dostatočný.

V okolnostiach daného prípadu (s prihliadnutím na trestnú činnosť, z ktorej je sťažovateľ obvinený, počiatočné štádium trestného konania, odôvodnenosť preventívnej väzby skutkovými okolnosťami, povahu námietok sťažovateľa) a vychádzajúc z už prezentovaných názorov o rozdielnosti rozhodnutia súdu o vzatí do väzby a rozhodnutia súdu o vine ústavný súd nepovažuje rozhodnutie krajského súdu za prejav jeho ľubovôle. Aj keď krajský súd výslovne neodpovedal na argumenty sťažovateľa proti väzbe, jednoznačnosť a prehľadnosť odôvodnenia preventívnej väzby svedčia o spoľahlivosti tohto rozhodnutia, ako aj o irelevantnosti argumentov sťažovateľa predostretých v sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu a povahe ich vplyvu na konečný verdikt súdu.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2008